

KULTURBLOGGEN

Sveriges största kulturmagasin: musik, film, litteratur, kulturpolitik, teaterkritik

Underfundigt och drastiskt om att bryta isolering – Gemenskapen på Teater Trixter

12 MARS, 2019 BY MATS HALLBERG

Foto från repetition – från teaterns hemsida (Fotograf: Raef Sabry)

Manus: Petra Revenue (i samarbete med ensemblen)

Regi: Petra Revenue & Lars Andersson

Scenografi & teknik: Geir Olde Monnikjof, Miranda B Wikström, Kim Lech (praktikant)

Musik: Björn Knutsson

Skådespelare: Hans Brorson, Ingvar Örner, Karin Blixt, Lars Andersson och Lena Nordberg

Spelas hos Teater Trixter Andréegatan 13 i Göteborg t.o.m 28/4

Urpreniär 9/3 2019

Ensamhet är ett stort folkhälsoproblem i Sverige, något det talas alltför sällan om. Detta är vad dramatikern Petra Revenue tagit fasta på i sin nya pjäs. I programbladet, som samtidigt välkomnar till en upptaktsträff i form av en ABF-cirkel, anges ökad isolering vara vår tids värsta folksjukdom, rent av en farsot. Inbjudan där metoden för ökad samhörighet beskrivs, är förstas fake eftersom vi besöker en

frigrupp. Samtidigt har Trixter haft öppna repetitioner i en månads tid och då har modig publik suttit i den vida cirkeln, istället för på läktaren. Man riskerar då att bli tilltalad och ombedd att komma med åsikter. Undertecknad tilldelades också valfri stol i cirkelns gemenskap. Började förbereda mig mentalt för att kommentera, men skarpt läge uppstod aldrig. Erkänner att situationen var en smula nervig och kittlande på samma gång. Efteråt hörde jag någon som uttryckte förvåning över att publikröster gjorde sig hörda på begäran. Handledare Vilgot (Lars Andersson) tar emot oss, förklarar förutsättningarna och visar programmet vars mål är att bryta ensamheten. Han använder blädderblock. I mitten syns ett bord med ytterst symbolisk frukt, annars inte direkt någon rekvisita. Övriga skådespelare sitter utspridda i ringen, spelar på så vis utan påtagligt avstånd till publiken. "Upptaktsträffens" medverkande har dykt upp av olika skäl. I somliga fall känns de ditkommenderade. Ingvar Örnors rollfigur är omättlig vad beträffar förhållanden och lusten att befrukta kvinnor. Han är typisk för Trixters dragning till det bisarra och groteska. En äldre kvinna förblir relativt diffus som före detta flygvärdinna och hundvän. Vilgot, vars namn efter hand uttolkas vitsigt, visar sig få bekymmer att lösa sin självpåtagna uppgift. Inte blir det lättare för honom när han antyder sitt mörka förflutna. För att inte bli spoileranklagad avslöjas inget mer om upplösningen.

Lars Anderssons uppvisar ett trovärdigt agerande, gestaltar med otålig naturlighet. Tog till mig utläggningen om människans två största tillgångar: Impulskontroll och den fria viljan. Hans handledare som snöat in på skapelseberättelsen och existentiella frågeställningar, träder tillbaka när deltagarna utmanar varandra. Man kan lugnt påstå, att han inte anser att de hjälpsökande tar chansen att utvecklas tillsammans.

De som gör mest av denna kollektiva terapisession är dubbelnaturen Eva (Karin Blixt) och den från sitt arbete som utredare hos Migrationsverket traumatiserade Sören (Hans Brorson). Brorsons sätt att dramatisera hållna förhör med nyanlända, var en imponerande lektion i övertygande skådespeleri. Sören hör Guds röst konstant och kan inte sluta fred med sitt samvete, blir ömsom aggressiv, ömsom uppgiven. Sin komplexa karaktär delar han med Eva, negligerad i sitt förhållande. Hon är till sin karaktär den person som är mest nyfiken på andra och deras bevekelsegrunder.

Vilsna själar som på uppmaning ska berätta om rädslor och hemligheter, för att minska graden av ensamhet. Kan ett sådant projekt sluta på mer än ett sätt? Manusidén är jätteintressant, liksom sättet att luckra upp gränsen scen – salong. Tyvärr blir några roller mest karikatyrer. Efteråt tänkte jag ungefär att det tog slut abrupt utan att jag knutit an till tematiken ordentligt. I en uppföljare skulle jag gärna se en fortsättning på Sören och Evas öden. Låt dem bli ett par!